

ZÁKLADNÍ ŠKOLA V PROSEČI U SKUTČE

ŠKOLNÍ ČASOPIS
PRO VŠECHNY

ŠOTEK

ÚNOR 2016

Uvnitř najdete :

Soutěž v recitaci

Lyžařský výcvik

Ringo

Jak to tenkrát vlastně bylo?

Babiččin deník

Pernštejní

Nepřehlédněte!

Jíme zdravě?

FVTP

Masopust

Kdo je kdo?

Cesta vody

Můj život za 20 let

FESTIVAL VĚDY A TECHNIKY V PARDUBICÍCH

Festivalu vědy a techniky se naše škola účastní posledních pět let velice úspěšně. Protentokrát naši školu reprezentovala dvojice Lucie Lacmanová a Miloslava Jenišťová, poprosili jsme je o jejich dojmy:

Ve čtvrtek 18. února ráno jsme přišly ke škole, kde už na nás čekala p.uč. Nováková, a společně jsme se přepravily do Pardubic. Hned po příjezdu do SPŠCH jsme si začaly pečlivě připravovat náš projekt. Před zahájením se u nás zastavila ještě naše „oblíbená“ paní porotkyně a pochválila nás za pečlivé propracování projektu, což nám dodalo před soutěží potřebnou odvalu. Po zahájení soutěže k nám chodili porotci, kterým jsme představily náš projekt. Hodnotilo se asi do dvanácti hodin, pak jsme mohly jít na oběd. Ve zbytku dne jsme se snažily pro náš projekt zaujmout přihlížející, tak aby se u nás zastavili a vyslechli si nás, popřípadě nám i kladli různé otázky. Před třetí hodinou odpolední bylo vyhlášení a předávání diplomů. S velkou radostí jsme si šly převzít i náš diplom. Do dalšího kola postoupilo asi 45 projektů z obou kategorií. Celý den se nám velice líbil a těšíme se na krajské kolo.

A teď něco k našemu projektu:

Náš projekt je o hudbě. Často slyšíme od starší generace: „Ta dnešní mládež...“ Proto nás zajímalo, zda jsou tato tvrzení pravdivá nebo jsou to o dnešních dětech z kreslení představy a idealizování doby minulé. V literatuře se pan učitel zmínil o rčení „Co Čech, to muzikant“. Nám se toto téma

zalíbilo a rozhodly jsme se ověřit si, jestli to platí i v současnosti. Zda jsou současné děti zdatnými muzikanty, zpěváky a jestli se v hudebním světě neztratí. Zjišťovaly jsme, kolik procent dětí z naší školy hraje na hudební nástroj, kolik procent dětí přemýšlí o profesionální dráze hudebníka. Vyhledaly jsme muzikanty v minulosti a současnosti, porovnalý popularitu hudebních stylů dětí a dospělých. Zkoumaly jsme, jaký je nejoblíbenější hudební nástroj, na který děti hrají, a který je nejoblíbenější k poslechu. Na internetu jsme našly množství zajímavých studií o tom, jaký vliv má hudba na mysl člověka, a že hudbou se dá i léčit. Práce na tomto projektu nás velice obohatila, seznámily jsme se zajímavými lidmi, poznaly jejich hudbou naplněné životy. Překvapilo nás, jak

hodně hudba ovlivňuje život lidí a jaké závažné nemoci může léčit. Navštívily jsme všechny třídy ZŠ, komunikovaly jsme s dětmi i pedagogy. Vytvořily jsme jednoduché dotazníky, které jsme později zpracovaly. Navštívily jsme také ZUŠ, kde nám pan ředitel zodpověděl naše otázky. Žáci, kteří ZUŠ navštěvují, také obdrželi naše dotazníky. Vyzkoušeli jsme si hru na všelijaké hudební nástroje. Prostřednictvím rozhovorů s dospělými jsme zkoumali vývoj popularity jednotlivých hudebních stylů. Proběhla i hitparáda hudebních nástrojů (na který se nejčastěji učí, který nejraději poslouchají).

S výsledky našeho výzkumu Vás v některém z příštích čísel seznámíme a vy nám na oplátku držte palce do krajského kola, které se bude konat 10.- 11. března 2016.

F

V

T

P

JAK SVĚT NEPŘICHÁZÍ O BÁSNÍKY

aneb

ŠKOLNÍ KOLO RECITACE

Ve středu 17. února se v naší škole uskutečnilo školní kolo v přednesu. Celkem se ho zúčastnilo 25 dětí, z toho 12 z 1. stupně a 13 z 2. stupně. Všichni vystupující podali velmi pěkné výkony, a tak porota měla velice obtížný úkol, a to vybrat v jednotlivých kategoriích ty nejlepší recitátory.

Zde jsou tedy konečné výsledky:

Kategorie 2. – 3. ročník

1. místo	Karolína Kynclová	3. třída
2. místo	Zuzana Roušarová	3. třída
	Štěpán Hromádka	3. třída
	Andrea Lacmanová	2. třída
3. místo	Ida Klímová	2. třída
	Tomáš Schejbal	2. třída

Kategorie 4. – 5. ročník

1. místo	Eliška Lehká	5. třída
2. místo	Nina Sodomková	5. třída
3. místo	Sabina Křiklavová	4. třída

Kategorie 6. – 7. ročník

1. místo	neuděleno	
2. místo	Kristýna Sochová	6. třída
	Iveta Pešková	7. třída
3. místo	Adéla Jetmarová	6. třída

Kategorie 8.. – 9. ročník

1. místo	Ema Sodomková	8.A třída s možností postupu do OK
2. místo	Barbora Lněničková	9.třída
	Jakub Lehký	8.A třída
3. místo	neuděleno	

R

E

C

I

T

A

C

E

LYŽAŘSKÝ VÝCVIK

Únor bývá tradičním měsícem pro konání lyžařského výcviku v horském terénu. I v letošním roce se vypravilo 35 žáků ze 6. třídy, ale i několik ze sedmé a osmé třídy vyzkoušet, jestli sníh na horách i letos klouže.

V neděli 7.2.2016 jsme se všichni sešli u školy, „nalodili“ se do autobusu, který nás dopravil do Branné v Jeseníkách. Lyže jsme si uložili v lyžařně u sjezdovky a pak rychle do hotelu Kolštejn – ubytovat se a seznámit se s prostředím, ve kterém strávíme celý týden. Po nutných organizačních procedurách jsme netrpělivě očekávali zítřek.

V pondělí ráno jsme vyrazili na sjezdovku, která se zdála poněkud

dlouhá a hrozně prudká. Sníh v rámci možností – technický, ale alespoň nějaký. Sedačková lanovka nás dopravila na vrchol kopce a začalo trápení. 11 z nás bylo dnes na lyžích vůbec

poprvé a před námi ten velký svah. Pravá lyže - váha - levá lyže - váha, těžiště nahoru - těžiště dolů a znova – mezitím se zvednout ze země. Na konci dne už to všechno nebylo tak těžké a každým dalším pobytem na svahu jsme získávali jistotu. Ve čtvrtek už z kopce fičeli všichni a dokonce si troufli na prudší –

„červenou“ část sjezdovky. Kromě vlastního pohybu a

ovládání lyží jsme se naučili nastupovat a vystupovat z vleku. Prostě bylo toho hodně. A to všechno za dohledu rodičů, kamarádů a učitelů, kteří nás sledovali pěkně z křesla a v teploučku doma u počítače – web kamera jim přiblížila všechno naše snažení.

Po našem vyčerpávajícím snažení nás vždycky nakrmili v restauraci v hotelu. Nejen prací

živ je člověk, ale také zábava patřila mezi naše zaměstnání – lité boje při partii bowlingu, koupel v bazénu se slanou vodou, sladká (é) návštěva(y) cukrárny, zábavné hry, které nám připravili naši vedoucí a které jsme si organizovali i sami. Vyvrcholením byla závěrečná taneční zábava, kterou jsme si perfektně užili.

A už je tu sobota. Vracíme se domů - sice všichni unavení, někteří nastydlí, ale s pocitem moc dobře vykonané práce.

Jezdíme na lyžích, dokážeme bezpečně sjet většinu svahů a k

lyžování máme úplně jiný vztah než první den, kdy jsme mysleli, že sníh je to nejprotivnější a všechny lyže patří spálit. Těšíme se na příští rok, alespoň někteří se rádi „lyžáku“ znovu zúčastníme.

Mgr. Jan Stodola

TURNAJ V RINGU (3.2.2016)

Tradiční turnaj v RINGU – hře se dvěma kroužky - se uskutečnil v netradičním termínu v únoru. RINGO je hra, která procvičí rychlost, postřeh i sílu. Svě dovednosti změřilo osm dívčích a čtyři chlapecká družstva.

Mezi děvčaty zvítězila dvojice děvčat z 8.B Veronika Uhrová a Natálie Nešetřilová. Jejich největšími soupeřkami byly Hana Odvárková (8.A) a Kristýna Třasáková (8.B), které skončily na 2. místě, a Kristýna Stejskalová (6.) a Lucie Lacmanová (7.)

Turnaje chlapců se zúčastnili pouze zástupci 6. A 7. třídy. Nejlepším týmem se stala dvojice Tobiáš Svoboda (7.) a Andrej Česka (6.).

Mgr. Jan Stodola

S

P

O

R

T

PROJEKT „ JAK TO TENKRÁT VLASTNĚ BYLO“

Celoroční projekt Základní školy Proseč k 70. výročí ukončení 2. světové války
U příležitosti 70. výročí ukončení 2. světové války připravili učitelé a žáci Základní školy Proseč (nyní ZŠ a MŠ Proseč) realizaci celoročního projektu s názvem „**Jak to tenkrát vlastně bylo 1945 ... 2015**“.

Smyslem projektu byla snaha přiblížit žákům tuto vzdálenou dobu, a to formou besed, exkurzí, filmových představení, návštěv památných míst v Proseči i v jiných místech, jež se k tomuto období nějakým způsobem váží.

Již 27. ledna se v deváté třídě uskutečnila beseda o holocaustu. Vedla ji paní Miroslava Gölblová, která je lektorkou Mezinárodního křesťanského velvyslanectví Jeruzalém. Paní Gölblová dětem vysvětlila, co si pod pojmem holocaust mají vůbec představit. Zhlédli film o životě českých Židů, kteří přežili hrůzné podmínky v koncentračních táborech.

Během února se žáci seznámili a pracovali s knihami Josefa Němečka „**Prosečsko a Svratecko v letech 1939-1945**“, „**II. odboj 1939 - 1945 v okrese Chrudim**“ a s knihou **Jaromíra Nepraše „Smrtí boj nekončí“**, kde vyhledávali důležité informace vztahující se

k jejich bydlišti, případně ke konkrétním jménům, která ze svého okolí znají. Tyto knihy byly také nakoupeny do školní knihovny.

V březnu a dubnu také sami navštívili památná místa v okolí svého bydliště na Prosečsku. Vše pak zpracovávali do podoby prezentací nebo jiných výukových materiálů, které poslouží při výuce v různých ročnících. Koncem dubna ještě zhlédli žáci nejvyšších ročníků hraný film „**Ukradené dětství**“, který

líčí osudy dětí za 2. světové války.

Ve středu 13. května se žáci osmého a devátého ročníku zúčastnili přednášky o odboji na Prosečsku. Vyprávění doplnil dobovými dokumenty a fotografiemi pan Vladimír Bába, který zažil tyto události 2. světové války osobně.

V pondělí 25. 5. 2015 se družstvo žáků naší školy zúčastnilo 5. ročníku branné soutěže **Battlefied Jiřího Potůčka** v Pardubicích. V lesoparku Trnová změřili síly s dalšími sedmi družstvy ze škol převážně z Pardubic v tradičních disciplínách – střelbě (naše družstvo bylo nejlepší), překonávání překážek, testu ze znalostí o událostech kolem atentátu na Heidricha, ale i v netradičních disciplínách.

V pátek 19.6 2015 se družstvo žáků prosečské školy zúčastnilo 5. ročníku obdobné branné soutěže **Memoriál Karla Kněze** v areálu památníku v Ležákách.

V neděli 1.11. 2015 se žáci naší školy zúčastnili pietního aktu na Pasekách k uctění památky padlých partyzánů gen. Svatoně a kpt. Sošky. Součástí této vzpomínkové akce bylo i vysazení „Památné Lidické hrušně“, které provedli právě žáci místní školy.

V sobotu 7.11. 2015 se uskutečnil zájezd do Osvětimi. Zájezd byl určen především žákům 8. a 9. ročníku ZŠ, ale samozřejmě i zájemcům z řad dospělých, takže se snadno naplnil celý autobus.

Tato akce byla po všech stránkách nejnáročnější, avšak také nejprínosnější pro povědomí dětí i dospělých o tom, co se vlastně v tomto koncentračním táboře dělo.

V prosinci byla vyhlášena vědomostní soutěž pro děti i dospělé, do které se mohl zapojit jakýkoliv zájemce, a to prostřednictvím školních webových stránek. Její vyhodnocení proběhlo v lednu 2016. Tento mimořádný celoroční školní projekt rozhodně splnil svůj účel a dětem i dospělým přiblížil pohnutou dobu a události, které se odehrávaly před více jak 70 lety.

Za organizátory Mgr. Zdeněk Pecina, učitel ZŠ a MŠ Proseč

Celý projekt byl pro nás žáky velice poučný a o zmiňované době jsme se hodně dozvěděli. Na doplnění nám také Slávka Jenišťová přinesla ukázat deník své babičky, paní Marie Jenišťové, rozené Kovářové, a sama nám z něj úryvek přepsala. Tyto zajímavé vzpomínky nám tehdejší dobu také krásně dokreslily, paní Jenišťové moc děkujeme za zapůjčení deníku.

Narodila jsem se 31. října 1928 v Proseči. Narodila jsem se jako jedno z dvojčat a to pět minut po mé sestře Božence. Boženka vážila pět kg a já jen 180 dkg. Byla jsem hrozně mrňavá a hubená, jak říkala maminka. Všichni si mysleli, že nebudu. Ale já se měla čile k světu. Když nám bylo půl roku, dostaly jsme obě zápal plic. Já se z toho vystonala dobře, ale Boženka dostala zánět mozkových blan a zemřela. Takže jsem zůstala sama... Za tři roky 13. dubna 1931 se narodil Jarek. Bydleli jsme na Pasecké, tam co jsou Jehličkovi. To byla naše chalupa. Děda jí postavil mamince. Jenomže na chalupě byl dluh a protože bylo málo práce, našel si tat'ka práci na dráze. V té době jsme už bydleli v Kamenné, to je mezi Havlíčkovým Brodem a Jihlavou, přestěhovali jsme se tam v roce 1935. Kamenná byla vesnice celá německá, bylo v ní jen sedm českých rodin. V Kamenné jsem začala chodit do školy. Měli jsme svou českou školu, ale jenom malou. Byla to jedna velká místnost, kde byly ve dvou řadách lavice, celkem deset lavic v každé řadě. V prvních třech lavicích se učily děti z první, druhé a třetí třídy a v zadních dvou ze čtvrté a páté třídy. Na dnešní poměry a dnešní děti by to asi bylo nemožné, ale my jsme musely být hodné a všichni se docela dobře učili, hlavně že jsme nemuseli do německé školy. Ve škole se mi líbilo moc. Měli jsme hodného pana učitele Beránka. Bydleli jsme kousek za Kamennou, kde byly postaveny tři domy dva domky soukromé a jeden postavený od Matice školské, tam bydlely čtyři české rodiny. Do školy jsme chodili okolo malého lesíka, po cestě, kde jezdily vozy s koňmi a s kravami. Bývalo tu rozježděné bláto a než jsme došli do školy, tak jsme měli boty celé zablácené. Pan učitel vyzval rodiče a i on sám se svou paní, kterou jsme měli moc rádi, pomáhali a udělali jsme si okolo lesa pěšinku a už se nám to běhalo vesele. Tenkrát jsme se ve škole nepřezouvali, žádné bačkory jsme ani neznali. Než jsme šli do třídy, museli jsme si boty utřít hadrem a v létě to bylo úplně bez problémů - všichni jsme chodily bosí. V létě se musely boty šetřit, ty byly jen na zimu. Jinak v létě bylo dobře, tat'ka měl práci, ale protože byl zedník a v zimě se zedničina dělat nedá, tak ho vždy propustili a zase ho vzali až na jaře. A to maminka vždycky plakala a byla moc smutná. Táta hledal příležitostnou práci, třeba chodil dvě hodiny pěšky tam a dvě hodiny zpátky každý den, jen aby vydělal nějakou korunu. Největší pro nás byl svátek, když jsme mohli jet k babičce a dědovi do Proseče. Babička nám dala vždycky nějakou mouku, vajíčka a děda nějakou tu korunu a to bylo hned potom co vařit. Moje maminka vždycky říkala: „Uvařit, když je plná vařenka, to nic není, ale uvařit, když je prázdná, to je kumšt!“ Měla jsem svou maminku moc ráda, měla černé kudrnaté vlasy a když si je umyla, tak jsem jí ráda česala a dělala vlny. V neděli jsme jezdili do Polné do kostela a stavovali jsme se v Hrbově, to bylo kilometr za Polnou, kde u tat'kových rodičů byla vdaná jeho sestra Anda. Teta nám vždycky dávala najíst a pekla moc dobré makové buchty. Odpoledne jsme se zase vrátili domů. V Polné bývala velmi bohatá pouť, to bylo krásných kolotočů, houpaček, cirkusů a stánků se všelijakým zbožím. A pro nás to bylo něco, co jsme ještě nikdy neviděli...

D

E

N

Í

K

PERNŠTEJNI

V pátek 19. února se v ZŠ Proseč zastavili Pernštejní. Tato skupina historického šermu z Pardubic je v naší škole dobře známá a mimořádně oblíbená. Program se jako vždy konal v tělocvičně. Hned jak žáci přišli, usedli a ztišili se, vše mohlo začít. Dozvěděli jsme se nové poznatky o zbraních a vojenských formacích. Poté se začal probírat útok na nepřítele. Ovšem neprobíralo se pouze teoreticky - jak je již zvykem, vybírali se dobrovolníci, kteří „pomáhali“ na scéně. Bylo vybráno 16 žáků, kteří se nejen pěkně procvičili, ale i hodně nasmáli - a my diváci samozřejmě s nimi. Nakonec nám šermíři předvedli profesionální souboj, při kterém podali úžasný výkon - jak sportovní, tak herecký. Určitě nás tato zábavná forma učení oslovila. Myslím, že budu mluvit za všechny, když řeknu, že aktéři měli své vystoupení moc hezky připravené.

Tereza Kopecká

JÍME ZDRAVĚ???

Máme radost, že se po delší odmlce v naší škole opět otvírá školní bufet. Již plakát s nabídkou zdravých svačinek nás oslovil, tak jsme se vypravili situaci hned prozkoumat. A můžeme říci, že to vypadá slibně. Doufáme, že se tedy vše podaří a budeme moci chutně a přitom zdravě mlsat.

Za redakci

Veronika Bukáčková, Míša Oherová

Školní bufet

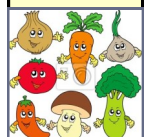
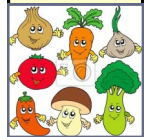
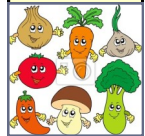
Nově pro Vaše děti otevíráme školní bufet na ZŠ Proseč..

Kdy otevíráme?

V pondělí 29. února 2016

Co u nás děti koupí?

Svačiny z Borovské pekárny,
minerálky a pitíčka,
müsli a cereální tyčinky pro zdravé mlsání,
školní potřeby a další.

MASOPUST

Možná v tom máte taky trochu zmatek – kdy se vlastně ten masopust slaví a co to je za svátek. V minulosti se slavilo všude ve stejný čas, nyní se všelijaké masopustní obchůzky, reje a veselice slaví dva víkendy po sobě. Pod názvem masopust se skrývá celé období od Tří králů až do začátku postní doby, hlavně však poslední tři

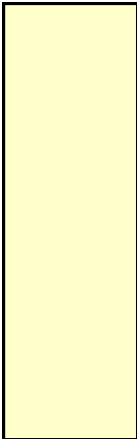
dny, jímž toto období končí. Na Moravě se označuje jako fašank, fašinek nebo ostatky. Nejde o církevní svátek, ale byl zařazen do církevního kalendáře, takže jeho termín se určuje podle Velikonoc. Odehrává se před Popelčíní středou, která zahajuje předvelikonoční postní období. A protože Velikonoce

jsou pohyblivým svátkem, může být masopustní neděle v rozmezí od 1. února až do 7. března. Přípravou na masopust býval čtvrtek před masopustní nedělí, nazývaný "tučný čtvrtek" či "tučňák". Panovalo přesvědčení, že v tento den má člověk jíst a pít co nejvíce, aby byl celý rok při síle. Tato tradice se dodržovala nejen u nás, ale například i v Římě. Karneval (u Římanů původně Carnival) nebyl ani tak maso-pust, neboť pro masopust měli Římané výraz carniprivium, ale spíše označení onoho konkrétního zahájení masopustních svátků. Tedy dne, kdy se všichni dosyta najedí, aby byli silní na následující postní období. Carni-val ve významu nabytí síly (*valere*) z masa (*caro*, genitiv *carnis*). Carnival tedy označoval spíše jeden konkrétní den spojený s hodováním a maškarami, než celý masopust. S masopustem jsou spojené samozřejmě i masky a maškary. Bývalo několik tradičních masek, které se objevovaly každoročně. Mezi ně patřil např. medvěd, někdy vedený na řetězu medvědářem. Jinou tradiční maskou bývala tzv. klibna (= šiml, kobyla, koníček), skrývající často dvě osoby. Objevovala se i maska s jezdcem na koni, Žid s pytlou nebo rancem na zádech, bába s nůši, kominík se žebříkem, kozel a mnoho dalších.

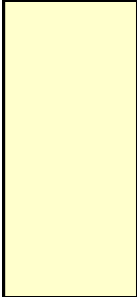

Ani v naší škole nezůstal masopust a karnevalové veselí bez povšimnutí. V družině si žáci vyrobili krásné masky a Vaším úkolem teď je uhodnout, kdo se pod nimi skrývá!

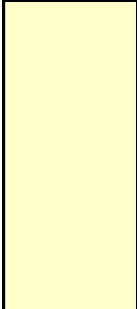
Šimon Lustyk, Eliška Lehká

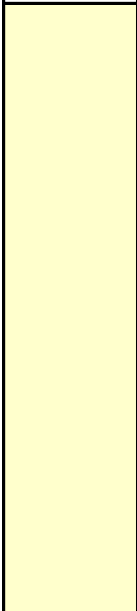
?

?

?

LITERÁRNÍ STRÁNKY

Cesta vody

Ty můj milý potůčku, začínáš hluboko ve vysokých, lidmi nedotčených horách. Tvůj maličký pramínek vyráží ze škvíry nejvyšší z hor, přes četné záhyby a kamínky do dále. Chodí k tobě pít různá horská zvířata. Kamzíci se svými mláďaty hbitě hopsají po kamenech, orlí jim létají nad hlavami a svými bystrými očima hledají obživu pro svá mláďata, která na ně věrně čekají v hníždě na jedné z vysokých hor, před deštěm chráněni malou borovičkou, která vyrůstá ze skály.

Je tu již velmi dlouho. Její kořeny zasahují do útrob hory a prorůstají jí až hluboko pod zem, odkud čerpají živiny. Přestože je tu již velmi dlouho, její kmínek je velmi úzký a její koruna, místy bez jehličí, jsou důkazem toho, že v zemi pod skálou je velmi málo živin. Přesto však na tomto krásném místě žije spousta rostlin a živočichů, kteří by tu bez tebe nejspíš nebyli. Dáváš zemi vláhu a ta jí od tebe předává rostlinám a stromům.

Při dlouhé cestě se do tebe vlévá spousta malých pramínek, které tě posilují a pomáhají ti ve tvém dlouhém putování. Už nejsi doma v horách. Dostal ses do lesního údolí. Teď už k tobě nechodí pít kamzíci, už neslyšíš, jak vesele hopkají po kamenech. Neslyšíš už ani orly. Je ti smutno a jsi sám. Ale najednou k tobě z houští přichází srna se svými mláďaty, aby se napily a osvěžily ve tvé průzračně vodě. Slyšíš datle, kukačky a sovy, jak poletují v korunách stromů. Je to krásné místo. Jak ubíhají další kilometry tvé cesty, mění se i krajina. Už tu nejsou bujné jehličnaté lesy, ty se proměnily v kusy neúrodné půdy a ve velké kameny. Proplouvají tebou celá hejna pestrobarevných ryb. To je poslední etapa tvé cesty.

Padáš z velké výšky přímo do moře, tvého nového domova. Uplynula dlouhá doba, než ses změnil z malého pramínku v potok, později v řeku a nakonec jsi součástí moře.

Konečně jsi dorazil do cíle své cesty.

Jakub Lebkýj, 8.A

Můj život za 20 let

Člověk si řekne: no páni, konečně píšu slohovku na jednoduché téma... Než si uvědomí, že to zas tak lehké není. Mám totiž nekonečně mnoho možností a ve slohové práci to bude vždycky správně, což je svým způsobem výhoda. Nebo ne? Vzhledem k tomu, že mám právě tolik možností, popravdě ani nevím, čím a kde mám začít. Můj život určitě zdaleka nebude takový, jaký si ho teď představím, ale na tom nesejde. Tak tedy...

Každý den ráno už od dětství mě napadne stejná myšlenka: Jsou velké dny a obyčejné dny. A nad tím, jaký bude ten dnešní, přemýšlím, když se probudím a pohledem brouzdám místností, do níž přes škvíry mezi záclonami prosvítají sluneční paprsky. Je červenec a já mám po dlouhé době zasloužené volno, které chci strávit především spaním, spaním...

A při nejlepším zase spaním. Ne, dělám si legraci. Nemohla bych, už kvůli tomu, že postel se mnou obývají další dvě hřejivá a chlupatá těla – jo, jsou to psi – a ti dřív nebo později budou chtít jít ven. Prozatím ale spí a poměrně nahlas chrápe. Já stále ležím, usmívám se nad zvuky, které vyluzují, a jelikož už nemůžu usnout, podívám se na hodiny. Je 7:43, to už dávno bývám v práci. Pracuji jako policejní vyšetřovatelka a také se zabývám výcvikem policejních psů – to je zřejmě ten důvod, proč se tu rozvalují a zabírají polovinu postele,

Sid – dvouletý německý ovčák a Diesel – sedmiletá fenka belgického ovčáka malinois. Posadím se a v tu chvíli procitnou i hafani, kteří už se ke mně hrnou a vášnivě mě olizují. Po ránu se chraplavě směju a celá upatlaná si otírám obličej a ruce do peřiny. Když vstanu, udělám pár kroků a zastavím se, protože po prudkém vztyku se mi zamotala hlava. Když je mi lépe, popadnu oblečení ze skříně a zamířím do koupelny, kde se vysvléknu z rozmačkaného pyžama s myškami (jo, opravdu je mi 35), vysprchuju se a následně se i obléknu do normálního oblečení.

Pustím psy na svou velkou zahradu s chystám se udělat si jídlo. Na snídani moc chuť nemám, nicméně, jako každý den, se i přesto nasnídám. Udělám si banánové lívance, rozetřu na ně tvaroh a k tomu si vezmu pomerančový džus. Nakonec jsem vše s chutí snědla a připravila snídani i pro moje společníky. Po snídani se rozvalím na gauč, pustím televizi jako kulisu a čtu si. Nejprve svoji oblíbenou knihu a potom papíry, které bych měla doplnit do práce. Jedná se o nějaké dokumenty z výslechu osob, které už jsou u konce a většina výsledků je již známá, ale tohle se dodělat musí, proto se nějakou dobu věnuji i tomu. Uplynulo více než dvě a půl hodiny, proto jdu pomalu vařit oběd. Nerada vařím, a abych se u toho tolik nenudila, pustím si nahlas písničky. Protože jsem vegetariánka, dělám si svůj oblíbený bezmasý pokrm – špagety s tofu a zeleninou. Občas si poskočím, zavrtím pozadím nebo si zpívám a je mi jedno, že kdyby mě někdo viděl, tak si musí myslet, že jsem úplně t'áplá..

Diesel ke mně přijde, strčí mi čumák pod ruku a já už moc dobře vím, co chce. Je po dvanácté hodině a ona ví, že v tuhle dobu býváme venku. Proto si nazuju boty, popadnu dvě vodítka, pár pamlsků a hračky a vyrazím s oběma psy ven. Jelikož jsou dobře vycvičení, můžu je nechat volně běžet po ulici, protože tady moc lidí nebydlí, a když tu projede deset aut za den, tak to už je co říct. Na louce za domy jim dám povel „volno“, kdy si můžou dělat, co chtějí a já si užívám krásného letního dne. Není horko ani zima, prostě perfektní den na dlouhou procházku. Dnes nemám v úmyslu Sida a Diesel cvičit, jelikož i oni si volno zaslouží, proto míříme k rybníku. Psi se baví tím, že plavou pro hračky, které jim házím do rybníka, a já zase tím, že bavím psy – jo, zní to trochu hloupě. Den utíká jako voda a když se vrátíme domů, jsou bezmála čtyři hodiny.

Najednou uvidím povědomou tvář, která jde naproti nám po ulici, a přemýšlím, kdo to je. Je to muž vyšší postavy a naposledy jsem ho viděla na třídním srazu před několika lety. On mě pozná taky, proto se zastavíme a dáme se do řeči. Máme si toho hodně co říct, proto se domluvíme, že další den půjdeme na kamarádký oběd, když mám teď volno a on shodou náhod taky. Doprovází mě domů, cestou si stále povídáme a já jsem moc ráda, že jsem ho potkala, jinak by mě ani ve snu nenapadlo ho kontaktovat. A přitom jsme bývali dobří kamarádi. Když dojdeme před můj dům, loučí se se mnou i s mými psy, kteří ho přátelsky olizují, chvíli se na sebe usmíváme a potom už vcházím na zahradu, zavolám Diesel se Sidem a před dveřmi se ještě otočím a zamávám na spolužáka. Když za sebou zavřu vchodové dveře, opřu se o ně zády a přemýšlím nad tím. Že i když tenhle den mohl vypadat obyčejně, tak nebyl obyčejný. Byl velký ...

NENECHTE SI UJÍT:

KLUCI, HOLKY, MALÍ, VELCÍ, DOSPĚLÍ, AŽ VZNIKNE

STAVĚJTE Z KOSTEK

Nejvíce 3 kusy, podle návodů i fantazie.

Přinášejte p. učitelí P. Stodolovi do učebny vedle školní knihovny:
pondělí 7. 3. až čtvrtek 10. 3. ráno 7.30- 8.00, odpoledne 12.00 - 14.30 h.
Věci přinesené po 10. 3. nemohou být pro výstavu přijaty.

JÁ A LEGO, MŮJ LEGO PŘÍBĚH...

Básničkou, příběhem, nakreslený, namalovaný,
přinášejte do školní i Městské knihovny v otevírací době do 9. 3.
Text psaný čitelně rukou nejvíc jako „velký sešit“, na počítači nejvíc jako „malý sešit“.
Uvedte své jméno, věk a kontakt na rodiče.

VŠE BUDE VYSTAVENO 11.-13. 3. VE ŠKOLE

Další informace: p. uč. P. Stodola (II. stupeň), kroužek technických dovedností.

Vaše redakce

Odkazy:

www.i-creative.cz

mimibazar.cz

<http://www.icej.cz/>

novinky.cz

www.veskole.cz

www.google.com

**ŠKOLNÍ
ČASOPIS ROKU 2015**

**KVALITNÍ ŠKOLNÍ ČASOPIS
ABECEDA, O. S., 2012**